

— Мамко!... Там има евтино вино и хубаво месо. Не забравай, Ведбано!...

На изречение си Мелко извади от джобът си портмонеа две калитки двайствени и ги си пука на в пръстите.

Ведбан откъсване...

— Воземи де!... Ех, че си... Ти си отсодас и работниво момче. Заслужаваш много повече. Ще те възнаградя ботато ивот ивот... Нам знаеи, че вонко завиел от „Курьер“.

Из ивот се свихне за спортното кафе и за експериментното на изданието, който друг беме ивот номисал една от джубите в зетлавиното на вестника си, за да земе по-малко ивот ми да плащи по-евтино за калитето.

— Автоморант!

Сорил ми кафеа. Заресилх да ивот по работи ми на разходка. Времето беме ивотлично. Все пак хушорисире охно си. „Барабан“ африцираха едно унро през вехта.

Беме ведел. Мелко „Автом“ беме преловен предимно от младешето, колто вихаи преловишето ивот род забави вихаи да омие в кафеенето.

Барабанието и аришето от мелко бавока смесена програма. Изсеска отворети арии, хушорески, вихове. Преди крал на свехкавотна млад ариш ивот зработивен кучасти, вавнасти по една отворена мелодия.

Саркастичното одуржане на зработивекажа, осмиваице общинскажа зорава най-вече, пак дотадна на джубинкажа, че ивот тогава с бисираице да се отвори изданието. И вкрат запрещу: